

I. V. Martínez
«Trinquet trencat», curt-metratge dedicat a la pilota

sions sagnants d'aquest experiment, però convé, potser, una actitud constructiva. Una televisió valenciana, per a tenir sentit, haurà de fer el que no va fer Aitana: oferir doblades les pel·lícules. Haurà de fer bé el que TVE féu malament: transmetre en valencià els esports. Haurà de concentrar menys «peculiaritat» i més normalitat en la programació (desfer,

al cap i a la fi, la idea que la nostra llengua només val per a parlar de les nostres coses). Haurà, en definitiva, de comptar amb els mitjans que no té Aitana i amb uns professionals capaços de comunicar qualsevol missatge amb la naturalitat i la correcció d'una llengua que no ix d'un museu, sinó de la vida diària als carrers del País Valencià.

Conversacions amb la Universitat

R. S.

Sota la rúbrica de *Conversacions amb la Universitat*, l'equip rectoral de la Universitat Literària de València va iniciar el passat 8 d'octubre una sèrie de contactes mensuals amb els mitjans de comunicació.

Isabel Morant, vicedirectora d'Extensió Cultural i Normalització Lingüística, va encetar aquesta primera reunió explicant que aquesta relació oficial i permanent entre la Universitat i l'opinió pública pretenia obrir una via institucionalitzada que permeta una major porositat entre tots els àmbits cívics valencians, i, sobretot, fer transparent la gestió de la Universitat.

Després d'unes breus paraules del rector Lapiedra, la roda de preguntes que es va obrir va passar revista a tots i cadascun dels temes més conflictius o urgents que té la nostra Universitat.

Fem-ne l'inventari sumari: situació del professorat no idoni; la qüestió central de l'elaboració dels nous estatuts universitaris; el paper dinamitzador de l'ICE, tant en la normalització lingüística com en els plans de renovació pedagògica; les possibles solucions a la massificada Facultat de Dret i la continuació dels darrers cursos d'aquests estudis a Castelló; els pressupostos econòmics, etcètera. Amb una reiteració, per part del rector Lapiedra, del bon clima de col·laboració amb la Conselleria de Cultura, es va cloure la sessió.

Festival de la cançó a Borriana

Domènec ROS

Un festival d'aquestes característiques fou convocat fa uns anys a Burjassot. Ara han estat la Societat Borriana de Cultura i l'Ajuntament de la ciutat els responsables de l'organització del Primer Festival de la Cançó a Borriana, l'acte central del qual se celebrà en aquella localitat de la Plana la nit del dia 8 d'octubre.

Amb una bona assistència de públic, la Terrassa Payà fou l'escenari on actuaren els onze grups i cantants seleccionats entre els divuit que s'hi havien presentat. El nivell de qualitat fou bastant alt i el jurat hagué de debatre a fons el seu veredict. Carme Torrelles, una intèrpret ja coneguda, resultà guanyadora del festival amb la *Cançó del Pandero*. El segon premi a la millor cançó fou per a Mara i Teresa, de la Vall d'Uixó, per *Cançó sense sentit*, la qual sorprengué molt agradablement tots els assis-

tents. Per a Mara i Teresa fou també el premi a la millor interpretació. El premi a la millor lletra correspongué al grup Tramuntana, de Borriana, per *Magestuosa melodia en mi major*.

Integraven el jurat el

rianenca de Cultura; Vicent Rubio, en representació de la premsa; Agustí Lucas, de la Banda de Música Santa Cecília de Borriana, i el cantant Lluís el Sifoner, representant els professionals de la cançó.

Malgrat el fred que feia aquella nit, Joan Monleon entretingué el públic amb el seu espectacle *Monleoníssim*, fins ben entrada la matinada. Aquest primer festival ha resultat un èxit, i els orga-

La primera edició del festival ha descobert bons cantants

músic Josep Domènech Part, per la Conselleria de Cultura; Joan Sanchordi, en representació de l'Ajuntament de la ciutat; J. M. Calpe, en nom de la Bor-

nitzadors esperen millorar-lo en edicions pròximes, amb voluntat de continuïtat i per a la promoció dels nous valors de la cançó.